

VI. évf. 49. sz.

Timișoara, 1928 dec. 4

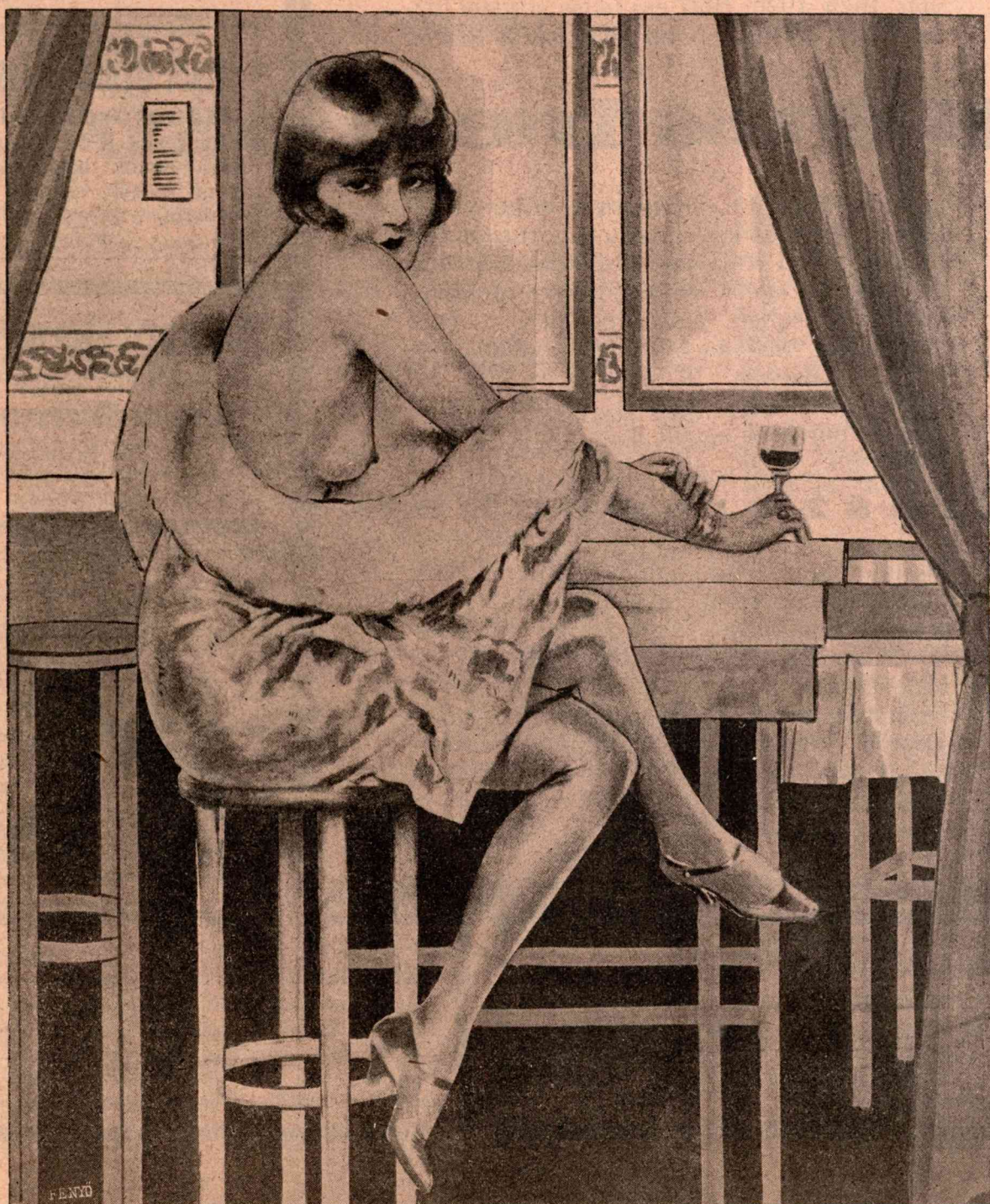
Cenzurat: Prefectura județului Timiș-Torontal, Timișoara (România)

Ára: 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 50 Groschen
Bucarestben 25 lei, Parisban 2 fr. 50 cent

IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Absini

Iskola Alapítvány - Berger Juci, Lapunk észére készült akvarell festménye - BCU Cluj

P á r i s b a n

lapunk egyes példányai hetenként kaphatók a „Librairie Centrale” hirlap és időszaki lapokat terjesztő vállalata által képviselt uccai kioszkokban és mozgó árusítóknál, valamint pályaudvarokon. Egy példány ára 2 fr. Frs. 50 cent. Előfizetés egy negyedévre portóval együtt 25 Frs. Mélyen leszállított árban kaphatók a Káviár 1925, 1926, 1927 évi teljes sorozat füzve 20 Frs. Ajánlott portó kötetenként 10 Frs.

B é c s b e n

lapunk kapható minden dohánytőzsdében, uccai és kávéházi újságárusítóknál, nemkülönben a pályaudvarokon. Bécsben és Ausztria egész területén egy példány ára 50 Groschen. előfizetés egy $\frac{1}{4}$ évre 6 Schilling. Mélyen leszállított árban kaphatók a „Káviár” 1925, 1926. és 1927. évi teljes kötetei. Egy kötet füzve és ajánlott portóval együtt 8 Schilling.

O l a s z o r s z á g b a n

lapunk egy példányának ára 2 lira, bármely régi számot a kiadóhivatallal 1 lira 50 cent kedvezményes áron azonnal szállít. Előfizetési ára negyedévre 20 lira. — Olaszországban a következő városokban kapható: Fiume, Milánó, Firenze, Roma, Nápoli, Venezia, Torinó, Genova, Palermo, San-Remo, Meranó, Padova és Toarmina, valamint az S. A. F. vasuti hirlapárudáiban.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Külföldre utánvétellel küldeni semmiért nem lehet. Külföldi megrendelőink a pénzt, akár leiben, akár más valutában előre küldjék be és a megrendelést még aznap elintézzük. Árjegyzéket csak válaszbélyeg ellenében küldünk. Válaszportónélküli levelekre a kiadóhivatal nem válaszol.

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ilytoll tisztításban (régi toll felfrisítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutoraszttalosok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodabereendezések készítése szolid árak mellett.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyarváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hu-
rok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrică Str. Fröbl (Uri-utca) 14.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hite-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitebank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 40 c. kor.
Ausztriában „ 6 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 líra

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár. Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 líra; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bútyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Minden idők nagy szeretői.

Irja: Narcissus

Gauthier Margit

A modern francia regény és szinpad irodalom szívesen vesz alakjai közé uccai kokottokat vagy Chambres séparées-beli félvilági hölgyeket. Egy ilyen grande kokottenak minden fényét és minden nyomorát, buja életét és gyötrelmes halálát dolgozza fel regényben 1848-ban egy fiatal francia író, ifj. Dumas Sándor. Az író regényét négy év múlva dramatizálta, a drámát a párizsi Baudeville - Színház mutatja be forró, nagy sikerrel és azóta a világ minden szinpadán megjelent már a „Kaméliás hölgy“ szánandó, esendő figurája. Verdi operát ír belőle és Milánóban a Scalában felcsendülnek a „Kaméliás hölgy“ csodás melódiái Verdi örökbecsű „Il Trovatore“-jében.

Am Dumas Sándor művében nem egy nagyszerű vonásokkal megrajzolt fantázialakot állít elénk, hanem igenis, az író művében egy régebben sorvadásban meghalt, híres párizsi kurtizán

zajos életű figuráját eleveníti fel.

Dumas Kaméliás hölgyének neve: Gauthier Margit.

*

Egy végtelen finomságu, művelt, szellemes nő, kiből eszével csak szépsége vetekezhetik. Párizs szellemi életének középpontjában állt, írók, festők, művészekből állt társasága, ő volt a hang, az irányadó, Párizs lábainál hevert, vidám, jószívű leány volt Gauthier Margit. És nem volt csoda, hogy ebben a légkörben, ebben a környezetben sokat megengedett magának és fékevesztett szeretkezésekbe dobta magát.

(Ma már Dr. Bauer vagy Havelock Ellis tudományos alapon tudná megmagyarázni Gauthier Margit fékevesztett érzékiségét, de akkor még nem tartottak itt.)

Kivétel nélkül szeretett, nem az egyént nézte soha, csak a nemet, a himet. Végül is aztán természetesnek tűnik fel, hogy ez a folytonos szeretkezés, ez a vad

mámorkeresés kapcsolatba jött a fenntartási ösztönrel és Gauthier Margit szerelmi művészetét, melyet a tökéletességig fejlesztett, — értékbe bocsájtotta. Gauthier Margit kokotte lett, üzletet csinált testéből, azonban megmaradt szellemes, fölényes társalgónak, a párizsi férfivilág kedvencének.

*

Azután Gauthier Margit életében megjelent a fiatal, 24 éves Duval Armand, kibe halálosan szerelmes lesz. Egy régebbi barátja viszi el a fiatal Duvalt Margit egyik fogadó délutánjára; a fiú könnyed, lebilincselő társalgási modora nagyon megtetszik a nőnek és ezután gyakrabban találkoznak. Margit annak a reménynek engedti át magát, hogy dacára eddigi vétkei életének, megnyeri a fiú szerelmét és magához tudja láncolni. Bebizonyítja, hogy tud más is lenni, nő lenni, gyengéd, szemérmes és győzedelmeskedik, Duval Armand bele-

szeret, Margit szakít eddigi életével, csak szerelmének él, boldog.

Margit és Armand zavar-talan boldogságban élnek, Margit megtérése teljes és ugylátszik, mi sem zavarja szerelmüket, mikor egy dél-után Margit lakásán megjelenik az öreg Duval.

— Asszonyom, én a fiamért jöttem Önhöz. Önnek az a hire van, hogy okos, szel-lemes és tud jó is lenni, kérem, adja nekem vissza a fiamat. Kérem, mondjon le fiamról és ime, cserébe egy kitöltetlen csekklap.

Gauthier Margit szikrázó szemekkel szakította apróra a papírt.

— Én szeretem a maga fiát és ő is szeret engem!

— Belátom, hogy ön csak-ugyan nemes, de én éppen ehez az emberiességéhez, a szívéhez szólok, hogy lássa be kérem: Armand fiatal, nagy, szép, fényes jövő áll előtte, hatalmas érvényesü-lésnek néz szembe, de ez az élet megöli, megállította előremenetelésében és tönkre teszi. Ha szereti őt, ha nem akarja az ő tönkremenését, mondjon le róla. Én mindig áldani fogom az ön nevét.

És Gauthier Margit szerel-me oly nagy, hogy eltűnik Duval Armand életéből, félre állt érvényesülése útjából. Örjítő habzsolásokba veti magát és sorvadásban meg-hal.

*

Gauthier Margit tipusa a folytonos mámort kereső fél-világi hölgyeknek. Eleinte csak „l'art pour l'art” kereste a kéjt, azután a hasznossal kötötte össze, később meg-tisztult szerelmében, mely szerelme oly nagy volt, hogy feláldozta magát és ismét a habzsolásba kezdett, hol egészségét sem kímélte.

Egyszer egyik barátja kérte, hogy kímélje magát.

— Ha kímélném magam, meghalnék, ami engem tart, az a lázas élet, melyet foly-tatok; kímélni magukat csak a családayáknak jó, min-ket mindjárt otthagynának a

férfiak, ha nem tudnánk foly-tonos új gyönyörrel szol-gálni és hiuságukat kielégi-teni, vigyáznunk kell, mert a hosszú estéket, hosszú napok követik. — válaszolta Gau-thier Margit.

—

Róbert nőgyülölő lett

Eredeti kézirat. Írta: Wild Oszkár.

Róbert tizennégyéves szőke, kék-szemű fiú volt, hófehér bőrrel és leányos, lágy vonásokkal. Ezért nem is kezelték másképen, mint „kis fiút” és míg korabeli pajtásai már leányokkal kezdtek játszad-zni és első szerelmekre ébredni, ő maga volt a leány, akit senki sem mert volna férfiszámba venni.

Pedig az volt. Senki sem tudott ugyan róla, de ő érezte magában az érésnek indult himség homá-lyos megmozdulásait, nem tudta leküzdeni elfogultságát, ha nőt látott, vagy ha olyant látott nőt, amit a „nagyok”-nak már nem szabadott vagy nem illett volna látniok. Ilyenkor vörösség öntötte el, szíve hevesebben kezdett do-bogni, minden izma megfeszült és megkeményedett. Egy éjszaka pedig, csodálatos szép tavasz éjszaka, talán sokat evett vacso-rára, vagy esetleg mélyebben ta-lálta beszívni a mámortól feszülő májusi levegőt — álmok rohanták meg, leányok, nők, meztelenek, karcsuk, kíváncsok.

Nem látott még meztelen nőt és most sem tudta hogyan, de olyan tisztán és világosan jelen-tek meg előtte, mintha már is-merte volna őket. Azok csak jöt-tek feléje, hozzá, megsimogatták, megcsókolták, hozzábujtak és ő érezte testük melegét, érezte keb-lük ruganyos gömbölyűségét, kar-jaik puhaságát, hogy testük cso-dálatos, misztikus részén selymes szálak ragyognak. Selymesek és puhák, amelyek alatt, ha kezével végigsimogatja őket, valami dom-ború, élő, valami lüktet, piheg, lázong.

És Róbert nem tudta hogyan, nem látta, nem hallotta, nem ol-vasta sehol sem, de ráérezte,

hirtelen tudta, megismerte az élet és a szerelem tiltkát.

Az egyik gömbölyű, forró leány meghódolt előtte és ő lázas, vad csatában vesztette el szüzességét, ismerte meg minden ízében a him-támadás kéjes gyönyörűségét.

Amikor fölébredt, nem volt már éjszaka sem, nők se, álom se, semmi: csak valami, valami kü-lönös, természetes bizonyítéka annak, hogy a „kis fiú” képes már „férfi” is lenni, hogy a bim-bónak már kinyílt a kelyhe, hogy megtörtént az első szerelmi ki-törés.

Másnap Róbert különösen fá-radtnak és megis nyugtalannak érezte magát. Arca sápadt volt, gyűrött és sehol sem találta a helyét. Szeme kiolthatatlan tüzzel égett azok fölött a sötét árkok felett, amelyek vastag, széles, fe-kele csikban alátámasztották, szün-telen és állandóan az álmára gondolt, a meztelen nőkre és arra... arra a csodálatos, nagy-szerű érzésre, amely elöntötte ak-kor, amikor hozzásimult a képzeleti ideálhoz.

Bezárkózott a szobájába, vé-gigfeküdt a pamlagon, behunyta a szemét, fejét a párnákba ta-pasztolta és erősen az éjszakai dolgokra gondolva próbált aludni, hátha megint álmódni fog...? De álom nem jött a szemére.

Hanyat feküdt, mert így feszes rövidnadrágja odatapadt, odasur-lódott a testéhez és ez olyan na-gyon jó volt, olyanforma, mint az éjszakai.

Csak a leányok hiányoztak mel-lőle, a nők, az a sok, érdekes, puha, meztelen csoda... milyen jó lenne, ha most is itt lennének,

mint az éjjel, legalább, ha látná őket... hirtelen eszébe jutott valami... az apja ujsága, amit járat, valami füzőhirdetésnél félmeztelen kombinés nők fényképét látta...

Nem is gondolkozott tovább, hanem föluggott láb s pirosságában s dobogó szívével, a bekövetkezendő gyönyörűségek kéjes türelmellenségével lopódzott át az apja szobájába. Az szerencsésen nem volt ott, az ujságra pedig rövid keresés után rátalált. Ott feküdt hanyagul odadobva az egyik föllében. Ijedten körülnézett, fölkapta az ujságot és szinte szaladt vissza, be a szobájába.

Ott lefeküdt a pamlagra, lázasan kikereste az ujságban azt a képet, amit gondolt és odafektette maga mellé a pamlagra.

Göndör, bubihaju, fiatal nőt ábrázolt az a kép, akinek meztelen testére csak egy feszes, szűk kombiné tapadt. Gömbölyű válla, combjai, a karja meztelenek voltak és testéből, karcsu csipői fölött két kemény, ruganyos kup magasodott ki, keményebb és sokkal domborubb, mint a combjai közötti husos vágás, melyben összefutott az ingnadrág feszes selyme.

Egész teste remegett, vonaglott, tűzelt, kimeresztett szemei be akarták szívni, életre akarták támasztani a szépen lévő nő meztelen vállait, kemény mellét, a combjait, amelyeket mind olyan jó lenne érezni... érezni...

Osszecsókolta.

Keze vadul simogatta a képet, tekintete elborult, hallása eltompult, semmit sem látott, hallott, csak érezte, hogy jön, jön az a csodálatos, messziről érkező valami, amit az éjjel is érzett.

Osszerázkodott és megrémült.

Valaki megfogta hátulról a vállát és egyet lódtított rajta, szinte a levegőbe emelte.

Róbert megrémült és egész teste remegni kezdett az ijedségtől. Az apja állott előtte és fenyegető tekintettel, szigorúan mérte végig, keményen szólt rá, vonta kérdőre:

— Hát te mit csinálsz itt, te szerencsétlen? — És ez a kép, ez a nő... hát így állunk?...

Még ideje sem volt föleszmélnie ijedelméből, már ismét ott feküdt a pamlacon és homályosan, szinte öntudatlanul érezte a megújuló, szakadatlan ütéseket, apja földühödött tenyere statáriális igazságszolgáltatását:

— Hát így vagyunk? Már asz-

szonyon, nő jár az eszed... Ha még egyszer megpróbálsz letöröm a derekadat... te gazember te...

Róbert arra ocsudott föl, hogy egyedül fekszik a pamlacon és egész teste sajog az ütésektől.

Mellette tépelt, gyűrölten ott feküdt az ujság, azt ott felejtette az apja. Ott feküdt, rajta volt még mindig a nő meztelen válla, karja

A szórakozottság netovábbja.

Gyök Manó tanár a világ legszórakozottabb embere volt, amit persze hevesen tagadott.

Történt egyszer, hogy hazulról elment. Azt írta tehát az ajtójára kifüggesztett táblára: „Csak este 8 órakor jövök haza.”

Gyök professzor ur hamarabb végezvén dolgai, már délután 6 órakor hazament. Megáll az ajtója előtt és elolvassa: „Csak este 8 órakor jövök haza!”

Gyök Manó két órahosszat várt az ajtó előtt és csak 8 órakor nyitott be a lakásba és akkor is pechje volt: a feleségét rajtacsípte, hogy ő is szórakozott: megfedkezett a hitvesi hűségről.

Amire nincsen orvosság

Egy büszke dáma lép az orvos-tanár rendelőjébe. A professzor nyájasan kérdi tőle:

— No asszonyom, hát csak szépen kirukkolni vele, hogy hol van a bibi.

Arcát fintorgatva, gőgösen tört ki erre a beteg hölgy:

— Uram, én nem vagyok asszonyom, hanem én bárónő vagyok!

Az orvostanár mosolygó gunynyal adta meg a választ:

— Szomorú kérem, ez olyan betegség, amin én nem tudok segíteni.

Asszony-zsuron.

— Jaj Kovácsné, na nézze, hiszen a maga haja őszül.

— Annyi baj! Inkább ő, mint én...

és combjai még mindig vakítottak és mintha most még jobban mosolygott volna.

Róbert nézte, nézte, keze hirtelen ökölbe szorult, lehajolt, megfogta, ezer darabra tépte az ujságot és a sarokba hajította.

És ettől a naptól kezdve nőgyűlölő lett.

Az elvhű

A kormányválsággal magas polcra lepottyant egyik vidéki kiskirály. A husos fazék mellett akaráván maradni, borzasztó vitába kezd egyik kormánypárti politikussal.

— Vegye tudomásul, hogy az én meggyőződésem sokkal tisztább, mint a magáé.

— Oh igen, — felel ez — amin nem is csodálkozom, mert maga barátom minden hónapban váltja a meggyőződését.

Kedves gyermek.

A nagylábon élő Révész né éppen esti toalettéjével készül, amikor künn csengetés hallszik s a kicsi Bandi gyerek nyit ajtót.

— Itthon van a mamád, koma?

— Itthon, — felel ez félvállról.

— De biztosan nem várt, ugye?

— Nem bizony. Sőt már d. u. mondta, ha tudná, hogy jön a bácsi, — elmenne hazulról.

Ő is úgy tenne.

A londoni Rotschild ház feje egy alkalommal jótékony célra 1000 fontot irt alá, a fia ellenben 10,000 fontot. Midőn ezt atyjának tudomására hozták, az öreg ur nevetve így szólt.

Gyöngéd célzás.

Két ismert aszfalt-legény ismeretséget köt színház után az egyik bájos kis göröl-el.

— Mondja édes, megvárhatjuk holnap a próba után a színház előtt.

— Oh, sose álljanak itt a hidegben, jobb lesz talán odaát az ékszerészboltban.

Bölcsesség.

„A szemérmes leánytól lopott csók olyan, mint a villámlás: csattanás követi.”

A kémnő

— Eredeti francia fordítás. —

1915-ben megismertem Londonban egy holland nőt, aki valahol Jáva szigetén született. Ragyogó teremtes volt: fekete hajfürtjei fülére csavarodtak, mint az ausztráliai bölényeknek a szarvai. A városi játékbódék reklámjaira kellett gondolnom:

Telivér asszonyok.

Keleti attrakció.

Szépség. — Gyönyör. — Tündérajék. Fény.

Megint kötelességemnek tartottam, hogy szerelmi téren kipróbáljam az idegen termelést.

A Ritzben lakott az első emeleten, az Arling street sarkán. Egyik este, miután megebedeltünk és sokat ittunk a szálloda éttermében, elhatároztuk, hogy felmegyünk szobánkba. A liften összetalálkoztunk egy talpig selyembe öltözött urral, aki olyan volt, mint valami civilbe öltözött pap és aki karja alatt egy okmányokkal teletömött irattáskát szorongatott. Kisérelében francia és angol tűzértisztek voltak. Közvetlenül mellett a szoba mellett lakott, ahova mi beléptünk.

— Ez Albert Thomas a mi hadfelszerelési miniszterünk, — figyelmeztettem a barátnőm.

— Ah! — mondta a nő. — Nem is tudtam.

Ujabb italokat és káviárt szállított fel a pincér a szobánkba, ahol kettőnk hajától eltékelve, minden fehér volt. Kellően tudom értékelni a véletlen kalandokat és a szerelmi kalandozásokat ismeretlen tájakon. Nincs rutabb, gondoltam magamban, mint azok az emberek, akiket naponta látunk.

Az ágy hótakarója lassan megolvadt.

Felnyitottam az ajtót, amelyről azt hittem, hogy a fürdőszobába vezet. Egy faliszekrény ajtaja volt. Valami hangszerládát vettem észre az illatosan felaggatott ruhák között. Rátapasztottam fülemet: egy mikrofon volt. Világosan hallottam a körfalon keresztül Albert Thomas hangját, ahogy az utolsó ütközetek statisztikájára támaszkodva elmagyarázta, hogy mennyi hetvenötös gránátra van szükségük.

A társalkodónóm álmos szemek-

kel nézte, ahogy visszatérek hozzá: már félig szunnyadozva és halkán mondta:

— Igen, tudom, ki kellene hallgatnom mindezt, de a számok úgy unlatnak; belegabalyodom ezekben a municions törtérikba. És különben is mi értelme most már, amikor a cobolybundám ki van fizetve... Álmos vagyok.

És úgy ahogy volt, félálomban, megérezte közelségemet, átkarolt combjaival, amelyeket egy kagyló reflexmozdulatával tüstént megint összezárt.

Két hónappal később hallottam, hogy ügynökeink, akik mindig tervesen értesülnek, elfogták szegényt, svájci határ mellett

A középkori nő

A középkori felfogás szerint tudvalevőleg az emberi élet teremtese s így annak közvetlen szülője a nő, bűn voltak. Bűn volt maga a teremő ösztön is, az ember nemzése pedig szegény. A nőnek tehát egyre jobban el kellett vonulnia, el kellett rejtenie magát a férfi elől s az egyetlen körülmény, mely még mentette, hogy szűzen maradt. Ily körülmények között tehát testileg és lelkileg hanyatlott. Szent Edylthir-dáról megemlítik, hogy évente csak háromszor fürdött. Az 1077 körül élt Szt Ágnes pedig nem akarta egyáltalán beszennyezni szent testét a vízzel.

Hogy mi lett az egykori Vénusz káprázatos szépségéből, azt a legrettenetesebben a középkor nemi ábrázolásaiból láthatjuk. A középkori ábrázolások a nőről, abból az időből valók, amikor a kor már megszelidült, de még ezeken az ideáliszt alakokon is meglátszik, milyen testi lelki nyomorék lett a nő. Memling, Van Eyk stb. alakjai valóságos kórházi típusok. És szó sincs róla, hogy ez az akkori művészet tökéletlensége lenne, hiszen a képek a rajz mestereire vallanak.

Ezek valójában az egykori római Vénusznak a rettenetes századok elkorcsosodott utódai.

Vérszegények voltak és piszoktól elrutitottak, mert a középkor szinte iszonyodott a víztől és levegőtől. Rachitikusan, szűkmellűen, puffadt hassal, vértelen arccal, fénytelen szemekkel, sovár ajkakkal figyelmeztetnek bennünket még ma is rettenetes hanyatlásukra.

És ebben a degenerálódott, elsatnyult testben a lélek legborzalmasabb betegségei kezdenek életre ébredni, amikről a krónikák szörnyű dolgokat mesélnek a modern pszichiaternak.

A 13. században a hisztérikus epilepszia éppen oly gyakori volt, mint ma a tüdőbaj. Majd minden nő leprás és ismeretes, a leprásoknak a nemi élvezetek után való rendkívüli szomjazása. A sovargás és ki-elégületlenség vad utóhatásai összeroncsolták az idegeiket, mindenütt láthatók voltak nők, akik hirtelen felemelték ruháikat, szemérmetlen helyzetben a földre vetették magukat és nemi görcsökben fetrengtek...

Kétségtelen, hogy a ma szinte ijesztően uralkodó női hisztéria öröklött szörnyű betegség, amelynek csirája a középkori nőben kelt életre és szállt azóta ivadékról-ivadékra.

Annál inkább kötelességünk megtenni mindent a meggátolására és megfékezésére, ezt be is látta mindenki és a társadalom kezd is elindulni az egyedül célravezető úton. S az eredmény büszkén állítja oda a levegőtől és víztől irtózó vérszegény, formátlan középkori asszonyt a mai nő mellé, akik a fűdő, levegő és naptény által ápolt és egészséges, gyönyörű testüket nem szégyelik a kultúra szolgálatába állítani.

A testkultúrába, amely tanít és példát ad a megújulásra, fejlődésre, szépségre, az egészre: ilyenek legyenek mindnyájan.

M. K.

A gyermek.

Az udvarló elfogja imádott hatéves kis testvérét:

— Mondd Pirike, nem hallottam én leszek Iluska férje.

— De igen, azt mondta a mama, maga lesz, csak meg ne tudja a nászéjszakán.

nem egészen az vagyok, mint amilyennek látszom és talán mutatom magam. Szeretem a nőket és szeretek elszamázkodni velük, csipkelődni, udvarolni, de egy ilyen esetben szívesen állok mellettük komoly pillanataikban is... Ugy, hogyha szerény tehetségemhez képest most eloszlathatnék valamit is gondjaiból, rendelkezzen velem, mint régi jó barátjával...

Lenke lelke, mohón itta be ezeket a szavakat, mint a megkínzott szomjas föld az üdítő zápor- esőt. Belélekezte őket és lassan eloszlott a férfiről táplált rossz véleménye, felfogása egy pillanat alatt megváltozott felőle, hiszen olyan jó volt most hinni, remélni a jót, a szabadulást. Megbánást érzett magában, hogy ezt a férfit ennyire félreismerte és mintegy engeszteléseképpen bizalommal, őszintén öntötte ki előtte lelkét.

A férfi mohón leste a szavait, néha-néha ránézett és szomjas tekintettel szívta be magába a hófehér kebléből kiáradó halk, buja illatot.

Hallgatta és idegesen markolta meg percről-percre sétabotja fogóját, mint a halász, aki érzi, most, most, már pedzi a horgot.

— Szóval állás... nos igen, nagyon könnyű dolog számomra. Ha akarom, éppen nálam a bankban...

Gondolkozott. Juttassa álláshoz azt a leányt és majd igyekezzen közel jutni hozzá a hála kapcsán? Nem... ez hibás lépés volna... akkor talajt adna lábai alá, ami- ben megkapaszkodna és kisiklana kezei közül... de most, most rá van szorulva, törbe van esve, csak egy választás lehet számára. A legkedvezőbb alkalom... Vagy- vagy.

Lenke ijedten, remegve leste a választ.

— Hát igen... a dolog egyszerű lenne... de...

Lenke ösztönösen megállt a megdöbbenéstől.

— De...?

A férfi zavartan mosolygott és botjával a járda szélét piszkálta. A torkát köszörülte, azután a leány felé fordult és nekivágott.

— De ez nem magának való kis leány... ülni, ülni és görnyedni — ez nem a maga üde fiatal- ságának, nem ezeknek a csillogó szemeknek, puha kis kezeknek való... maga nem az, aki irodai

robotmunkára születte. Egész lé- nye, egész valója, megjelenése ez ellen tiltakozik, hiszen ha meg- nézi magát a tükörben, láthatja milyen nevetséges is ez az ötlet, beülni a karierről álmodozó gép- írókisasszonyok közé és görnyedni, robotolni azért a nevetséges éh- bérért... nem, maga egészen másra van predesztinálva... azért nem kell megijedni, igen, el tu- dom helyezni... de nem gépiró- kisasszonynak... nem annak aka- rom... nagyobbaknak, szebbnek, ha- talmasabbnak, mondjuk: király- nőmnek...

Lenke támolygott. Szemei előtt kékes-zöldes karikák táncoltak, csak annyit fogott föl, hogy nem és görcsösen összekulcsolta a ke- zeit, ajkain könyörgő sirás ránga- tódzott:

— Nem... nem lehet ilyen ke- gyetlen, hogy ne segítsen...

— Ez kegyetlenség? Amikor éh- bér helyett és az elszürküledés veszedelmében föl akarom emelni és koronát, királynői koronát aján- lok föl kegyednek?

— Értse meg: könyörgöm Ön- nek, könyörgöm...

— Kérem, legyen okos és főleg ne okozzon feltűnést itt az uccán,

— szólt rá a férfi nyersen és ide- gesen — különben is nekem fon- tos dolgom van, tehát szeretnék gyorsan végezni. Figyeljen ide. A Hűvösvölgyben van egy kis vil- lám, az egyelőre a magáé lesz. Toalett, ékszerek, egyéb költsége- ről bőven fogok gondoskodni, hogy minden tekintetben kellő- képen reprezentálhasson... Azt hi- szem ajánlatom nem megvetendő...

— Ez rettenetes... nem lehet ilyen kegyetlen...

Halk, félig sirásba fulladó han- gon egyre csak ezt ismételte Lenke és nem akarta hinni, amit hallott. Nem, nem, csak kinozza őt a férfi, de nem lehet ez a vége, nem és nem.

A férfi érezte, ő van felül és ideges mozdulattal fejezte be az ügyet.

— Azt hiszem, itt már minden további beszéd fölösleges. Csak egy szó van hátra: igen vagy nem. Választhatja a fényt, a pom- pát, a jólétet — vagy meghalhat éhen. Harmadik eset nincs és ha az utóbbit választja, nem én va- gyok kegyetlen, hanem éppen maga saját magával szemben.

Lenke gyorsan letörölte könnyeit

és visszafojtotta minduntalan elő- törni akaró zokogását. Igyekezett nyugodni, hideg, elszánt lenni, ha- lálisan bánta és szégyelte magát, hogy ennyire elhagyta önuralma és megalázta magát.

— Nem...

— Ez az utolsó szava?

— Ez. Nem és nem.

— Ahogy gondolja!

Felöltöje zsebéből nyugodtan elővette tárcáját, egy fehér karton- lapot vett ki belőle és még mielőtt a leány megakadályozhatta volna, retiküljébe csuszlatta.

— Mi az, mit csinál?...

— Csak a névjegyem, rajta van a címem. Bármikor eszébe jutna, hogy mégis elfogadhatónak találja ajánlatomat, keressen föl palotám- ban, bármikor szívesen rendel- kézésére állok.

Hidegen megemelte szürke posz- tókalapját, botjával intett egy taxi- nak, bevágta magát és lassankint elmosta, elnyelte a körut nyüzsgő forgataga.

XXI. FEJEZET.

A csinos, pirosposzgás leány dur- cásan akarta kihuzni kezét a fiué- ből.

— De Jancsi, már fél kettő van, engedj már be...

— Eljössz este?

Szomjasan nézte csillogó sze- meit, félig nyitott tűzvörös ajkai mögül elővillanó hófehér fogait. Büszke volt rá. Milyen más ez a leány, mint a többi, akik vele a gyárban dolgoznak. Egyszerű ruhájában sem volt az a sablonos, polgárleány megjelenése. Történnek néha ilyen csodák, egyszerű mun- kás népeknek gyönyörű, gyöngé, hófehér gyermekük születik, ki tudja hányadik jobb sorsban élt ősük út ilyenkor vissza.

— Eljössz?

— Inkább eljövök, csak engedj már be.

— Csak inkább? Eddig szíve- sen jöttél moziba.

— A mai darab nem tetszik nekem.

— Nekem nem fontos a darab.

— Igen, mert... de engedj már...

— Érted jöjtek?

— Igen, igen...

Türelmetlenül rángatta a kezét, de a fiu még egyszer megcsókolta, két kezében tartva megsimogatta és csak azután engedte el.

— Nem jövök, nem jövök...

— Majd elviszlek!

Kovácsné mérgesen, zsörtölődve fogadta leányát.

— Hol a fenébe mászkálsz ilyen sokáig? — Az a másik sincs még itt, pedig már beizent a vén zsugori, hogy mi lesz a házbérrel.

— Még nincs itthon a kisasszony? — kérdezte Maca élénken, hogy elterelje a figyelmet saját késéséről és bement a szobába, hogy átöltözzön. Sietve bujt ki ruhájából és lazábbra engedve, hogy ne feszüljön és kopjon úgy harisnyája a hófehér csipkés kis nadrágba bujtatott kemény combjaira, feszülő harisnyakötőket, olcsó vászonpongyolát kapott magára és visszament a konyhába.

Anyja a fejét csóválta.

— Valami nincs itt rendben enél a fehérségnél...

Maca bekapcsolta a pongyola kapcsait szűk inge alatt keményen megfeszülő keble fölött és leült az asztal mellé, melyen már párolgott egy fazékban az aranyszínű, forró husleves.

— Kinél anyám, a kisasszonynál?

— Igen... csak már lenne itt azzal a pénzzel, de úgy látszik, valami nem stimmel... no, de csak ne hozza nekem, hát egy percig sem fogok várni, menjen Isten hírével, fel is ut, alá is ut, akad lakó elég, csak nem fogok ráfizetni erre a vacak szobára?

— De anyám... — csitította leánya — igazán nem tudom, mi kifogásod van a kisasszony ellen, hogy jut ilyesmi eszedbe...

— Há'szen jó, jó, én nem mondom, hogy... — még akart valamit mondani, de nyílt az ajtó és a küszöbön megjelent Lenke. Arca ijesztően sápadt és beesett volt, karikás szemei megtörtén imbolgyoltak.

— Jó, hogy jön, kedves kisasszony, már vártam...

— Elkéstem talán?

— Oh, nem tesz semmit... elhozta a házbért? — megtörölte száját a foltos abroszon és csoszogva követte a leányt szobájába.

Lenke kiszámolta retiküljéből a pénzt az asztalra. Kovácsné szorgoskodva söpörte kerges tenyerébe.

— Ezt már szeretem... a kisasszony mintalakó...

Kimentében kedveskedve viszaszolgált:

— Nincs valamire szüksége?

— Nem, nem, csak folytassa az ebédet és bocsásson meg, hogy megzavartam...

Ő is jött kifelé.

— Nem tesz semmit, kisasszony, de most szaladok előbb átvinni, mert tetszik tudni, szörnyen rabbiátus ember a háziur...

Együtt mentek ki az udvarra.

— Már megy a kisasszony?

— Igen... valami sörgős dolgom van...

Az uccán megkönnyebbülten lélekzett föl. Legalább ez a háta mögött van, ezen túl esett. Reggel, a kinos, utolsó, kétségbeesett reggelen jutott eszébe az utolsó mentesség, a zálogház. Tudta, hol van, hisz mindennap elment előtte, de eddig még nem gondolt rá s hogy most hogyan és miért jutott eszébe, arról sem tudott számot adni magának. De eszébe jutott és lázas sietséggel csomagolta össze ruháit. Csak egyet hagyott a szekrényben s egyet magán, a többi mind a zálogházas kezeibe került, aki könnyörtelenül mondott értük egy nevetségesen csekély összeget.

— Nem, ez nem elég, ezzel nem vagyok segítve, talán mégis lehetne... hiszen a ruhák egész jók...

— Sajnálom kérem, tessék akkor eladni, úgy megkapja érte azt a pénzt, de mi nem tehetjük. Kevés a pénz, sok a szegény ember, a legtöbb zálogtárgy a nyakunkon marad...

És Lenke eladta ruháit. Egy külvárosi zsidó vette meg őket és Lenke nem is sajnálta, csak a pénzt látta és a pénzt érezte mohó, lázas örömmel görcsösen összekulcsolt kezeiben.

A lakást hát kifizette, de hátra volt még a másik, fontos, égető probléma: élni. Sokat gondolkozott efelől és egyre jobban megerősödött benne az elhatározás: segítséget kér. Támogatást, tanácsot, közbenjárást. Elhatározta, elmegy Szeghőhöz. Megkéri, segítse egy állásba. Neki is széleskörű ismeretsége van és bizonyára szívesen kifejezetten tudomására adta utolsó levelében, hogy érdekli a sorsa és bármikor, bármiben számíthat rá. Tegnapelőtt tegnap, amikor erre gondolt, föllázadt ellene büszkesége és szégyenérzete, de egyre követelőzőbbé váló éhsége minden pillanattal enyhítette

ezeket, sőt hevesen, lázadozva sürgette a kivitelre.

És félálomban, félíg öntudatlanul járta a sokszor megjárt utcákat, arra eszmélt föl csak, hogy már a hidon van, alatta hőmpolygó hullámokkal, méltóságos büszkeséggel ereszkedik délnek a Duna s ő megy Budára, az ígért földjére.

Vajjon, hogy fogja fogadni a férfi, mit fog mondani, mit feleljen, hogy kezdje. Mert most már nem habozott. Az éhség, ez a kegyetlen, szörnyű ellenség egyetlen rohammal bevette az utolsó sáncot is: ellenállásának gondolatát is.

Hogy is kezdje, mit mondjon, hogy mondja, ez volt a legnagyobb gondja. Töprengett. Magában elkezdte a mondókáját százszor is, sohasem volt elég jó, amikor pedig végre sikerült megegyeznie magával, azokat a szavakat, mondatokat valósággal betanulta, hogy tudja kívülről, essen át rajta minél gyorsabban, tapintatosabban, zökkenés nélkül.

Betanulta és elismételgette magában — de amikor a férfivel szemben állt, megnémult az elfogultságtól.

(Folytatjuk.)

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Reklamok, hirdetések,
bevezetés

rajzolását
elfoglaljuk:

JÓ KLISÉ BIZTOS SIKER!
MŰVESZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZÜLT
FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

Az élet problémái

Rovatvezetők: **Dr. Benedek Margit és ifj. Kubán Endre.**

Névtelen levelekre nem válaszolunk, viszont a beküldők neveit diszkrécióban tartjuk és leveleiket kívánságra visszaküldjük.

Mi lehet?

Hét éves voltam, amikor édes apám, akit bálványozásig szerettem, meghalt. A gyászév letelte után anyám másodszor is férjhez ment, egy nálánál fiatalabb férfihez. Mind a ketten nagyon jók voltak hozzám, elhalmoztak gyöngédséggel és igazán nem éreztem soha, hogy mostoha gyerek vagyok. Amíg fiatalabb voltam, mostoha apám naponta maga oktatott, felügyelt rám. Vézna termetű kislány voltam és nem akarta megengedni, hogy az iskola egészségtelen levegőjében éljem le fiatalságomat és ezért privát tanítót tartott mellettem. Naponta meg kellett csókolnom, amit örömmel tettem meg, hiszen édesapámnak tekintettem, később a gimáziumba irattak be és itt is hamarosan a legjobb tanulók egyike lettem. Az iskolát tavaly végeztem el. Most irodában vagyok. És azóta nyugtalanító dolgokat kezdek észrevenni. Az apám, aki sokkal fiatalabb, majdnem tíz évvel édesanyámnál, folytonosan civakodik vele. Hozzám mézes mázos, de érzem, hogy a szeretetének légköre egészen más amivel elhalmoz, mint a szülői szeretet. Naponta többször megcsókol, szinte keresi az alkalmat, hogy ezt velem megtehesse. Mindenáron ölébe akar ültetni, pedig ez igazán nem illik, sem az én koromhoz sem pedig mostohaapáméhoz. Azután nagyon sokszor megvár a hivatal előtt és együtt megyünk haza, utközben úgy viselkedik, mintha nem az apám, hanem az udvarlóm lenne. Ujabbán megtiltja, hogy táncolni járjak, nem engedi, hogy kiséřekkel sétáljak az utcákon. Van egy nagyon kedves barátom, aki többször elkisért már és két ízben találkozott a mostohaapámmal is. Kijelentéseket tett szándékának a tisztességéről és apám, noha hallotta tőlem, hogy a kérőm nagyon gazdag és tudja, hogy köztiszteltben álló férfi, egyszer azt hazudta neki, hogy én kijelentettem,

hogy utálok és meg szeretnék szabadulni tolaakodó udvarlásától. Mindezt kerülő utakon tudtam meg és most kérem világosítsanak fel, hogy mit tegyek? Szerelmes-e belém a saját apám?

Válasz:

Attól tartok, hogy az ön megállapításai nagyon is helyesek és a jelenség szimptomái határozottan a szerelemre utalnak. Tanácsom a következő: Tartsa magát lehetőleg minél távolabb mostohaapjától, aztán igyekezzen érintkezést keresni kérőjével és magyarázza meg neki a dolgot úgy, ahogy áll, minden szégyenkezés nélkül. Elvégre maga éppen olyan áldozat, mint ő. Vagy ha nem érez magában elég erőt, hogy ezt megtegye, adja meg nekünk a völegényének a címét és mi megírjuk neki a tényállást. Ha nem sikerül vele megértetni a dolgot, akkor nem marad más hátra, mint elmenni otthonról. Állásban van, szépen keres, tessék önállóan berendezkedni az életben, mert itt nemcsak a maga életének a boldogságáról van szó, hanem édesanyjáérol is. Mit gondol, mit érezhet, amikor látja, hogy a tulajdon férje udvarol lányának? Ha megfogadja tanácsomat, rövidesen helyre áll a béke a családban, mostohaapja el fogja felejteni ezt a pillanatnyi fellángolást és azután, ha addig még nem ment férjhez, két-három év múlva ismét vissza mehet a családjához.

Hallgató ajakkal...

Nem vagyok már fiatal és nem sokára abban a helyzetben leszek, melyet „veszedelmesnek” szoktak nevezni. Egy nálam jóval fiatalabb fiut szerettem és midőn az első mámor után magamhoz tértem, előtűnt szerelmünk jövőnélküli siársága. Feltettem magamban tehát, hogy szakítani fogok és hogy valamiképpen meg ne gondolhassam máról holnapra nyélbe-

ütött elhatározásomat, azonnal levelet írtam neki, röviden csak arra kértem, kerülje a velem való találkozást. Magam is csodálkoztam határozottságomon, mert nem vagyok a gyors tettek barátja. Csakhogy mintha azzal a hideg gesztussal, mellyel a levelet lőkttem be a postaszekrénybe, a szívemet is kitéptem volna és úgy érzem most, megöltem magamban azt, amit igaz érzésnek neveznek. Pár nappal ezelőtt egy fiatalembert mutattak be nekem. (Vajjon a sors rendelte el így, hogy mind fiatal legyen? Ő is 9 évvel fiatalabb nálam.) Sokat voltunk együtt azóta és úgy látom, azt hiszem, szeretem már. Azt mondtam, úgy látszik szeretem, mert bizalmam már nem létezik többé. Én már nem tudok hinni.

Magam részéről nem viszek a kalandba egy morzsányi érzelmet sem, de fájdalmasan jól esett kedves közelléte. Ez a gyerek — mert hiszen még az — nem olyan mint a többiek voltak. Engedelmes jó fiu, nem kér, nem követel semmit, hanem vár türelmesen, pedig talán nincs is mit reméljen. Azt tudom, hogy kívánhatunk valakit anélkül, hogy szeretnénk, de szeretni vágyakozás nélkül nem lehet. Figyelemmel kísértem az „Élet problémái” rovatot és meg vagyok győződve arról, hogy sok olyannak adtak őszinte tanácsot, akik saját maguk már nem tudtak feleletet adni maguknak. Önökhöz fordulok tanácsért és kérem, segítsenek meg egy magára hagyottat, aki nem tudja, szabad-e szeretni? Mit várhatok ettől a szerelemtől? Hogyan tudhatnám megőrizni magamnak ezt a fiatal szívet, anélkül, hogy túl sok szenvedésbe kerüljön?

Válasz:

Ön sokkal több intelligenciával kezeli a kérdést, semmint hogy én utbaigazító tanácsot tudnék adni. Az az új kaland, mely hogy úgy mondjam, fenyegeti Önt, lehet,

hogy meghozná a rég várt gyengédséget és sokat nélkülözött igaz érzést, de ennek valószínűsége az Ön pesszimizmusát tekintve, nem nagyon nagy. Önt már tulságosan megértették a szenvedések és nem volna olyan tiszta érzés, melyben az Ön kákán is csomót kereső „bizalomhiánya” ne találna hibát. Két szerelmes, két majdnem gyermek, melyek a nagy vérfürdő következményei. Éppen ma tíz éve, hogy véget ért a háború és ime, még mindig nem hevertük ki a hatását. Az élet számára megérett nők nem találnak sehol mást, csak kamaszokat és agastyánokat. Azért, mert azok, akik megmenekültek a mészárlásból, a háború vége óta annyi gáláns kalandon estek át, — melyet a férfi hiány magyaráz meg a legjobban — hogy egy kevésbé blazírtnak és fáradtnak tekinthetjük őket. Így tehát míg azelőtt még könnyű volt egy életre való társat találni, most kénytelenek a nők sok esetben csak egy futólagos kalanddal beérni, mely legalább fizikai szükségletük elégtételt ad. A józanabb eszűek érzvén, hogy az ilyen ismeretségek csak morális lealacsonyodáshoz vezetnek, ellenállni próbálnak, de nem sokáig, amikor egy új fiatal lép be az életükbe már kevesebb ellenállásra is talál. De hát miért is ne adná oda magát? Ki számára akar mindent odaadni egyszerre? Annak az élettársnak, aki talán soha nem jön el? Nem szeret, de azért mégis nő, mégis vágyik. Vannak, jól mondja Ön, követelőző és türelmes szerelmesek. De ez utóbbi sohasem erény, mert lehet, hogy csak egoizmusát leplezi vele. Azt a fiút sohasem fogja szeretni, mert nem Önhöz való. Ha pedig egy szép napon mégis megtörne a jég és érezné, hogy ő több magának mint szimpatikus, őrizkedjen azt neki megmondani, mert akkor Ön el van veszve. Kalandja tarthat hetekig, hónapokig, vagy addig is, ameddig meg tud őrizni egy változatossághoz szokott fiatal embert, aki valószínűleg nagyon szeretheti a komoly barátnőket, akik nem kerülnek neki semmibe.

Azt hiszem, feleletem nem maradt semmiben a kérdés alatt, még pesszimizmusban sem. Egy kevés morális elővigyázat és nem látok semmi akadályt sem, amely az Ön „tiszavirág” kalandjának útjában állhatna!

Hirdessen lapunkban!

Csak egy félórára...

— Eredeti kézirat. — Irta: Wild Oszkár —

Ilonka még csak tizennégy éves volt. Szőke hajával, hófehér bőrrel, két arca rózsaszínű derengésével, nagy, álmos, ébredő szemeivel olyan volt, mint egy csodaszép baba. Csak kis teste kibontakozó élő formái sejtették a létezőt, a nőt. Két gömbölyű kis keble, amelyek a feszes, kinőtt kis ing alá vólóssággal be voltak préselve, olyan gömbölyűek voltak, mint két apró kemény kis alma. Lábai a bokáinál még kecsesek voltak, de följebb, térdei fölött már erősödni, izmosodni kezdtek, érett lányosan feszült meg rajtuk a kis bugyi, amit éppen most húzott magára, hogy hirtelen szégyenkezéssel eltakarja azt a kis, már selymesen pelyhedző, meleg csodát, amely azoknak az erősödő comboknak mélyén derengelt misztikus kapujával, mélyen mint a szentek szentje, homályosan, mint a titkok titka és halk, kéjes látása, öntudatlan pihegéssel, mint a gyönyörűségek gyönyörűsége...

Most álmosan, lustán nyújtózkodott egyet.

Gömbölyödni kezdő, finom kis karja büszke, szűz erővel törtek a magasba és ebben a pillanatban megkeményedett, megizmosodott, megfeszült testének minden idoma kinyújtóztatta, mint egy kis fiók kigyó, amikor örül az első napfénynek, azután visszatűnt az ágya szélére. A még forró lepedő, a meleg, puha párnák úgy hívták vissza, buja érzékisséggel integettek feléje.

Ilonka most hirtelen az órájára nézett.

Oh, még van ideje. Csak egy félórára — gondolta és a következő pillanatban úgy, ahogy volt, ingben, bugyiban és harisnyákban, visszafeküdt az ágyba, magára húzta a paplant. Az ágy olyan jó meleg volt és a feszes ruhadarabok testén, a paplan alatt olyan különös érzéseket ébresztettek benne. Valahogy úgy égették minden idomát, olyan meleg lett.

És eszébe jutott, amit Kovács Kató mesélt neki tegnap az iskolában. Elpirult. Nem akart arra gondolni, de tehetetlen volt gondolataival szemben, amelyek bűnös ujjongással, kisleányos kíváncsisággal egyre egy dolgon jártak.

— Mit is mondott csak Kovács Kató?...

— „Próbáld csak meg te is egyszer...”

Nem. Nem Ilonka tiltakozni próbált, de csak próbált, mert keze az egyik finom, gyöngye kis kéz már belesiklott a paplan alá és kéjes remegő forrósággal fonódott egyik gömbölyű halm köré, először mozdulatlanul, azután simogatón, először lassan, később lihegő gyorsasággal.

Különös érzések rohanták most meg.

A bűn lelkiismeretfurdaló aggodalmaskodásával párosult, sohanem érzett gyönyörűség, a szokatlanság ijedt habozásával összekötött újszerű borzongás. A kis kéz mellé, a másik halom büszke keménységére most lesiklott a másik is és Ilonka becsukott szemein ideges remegéssel lebegtek meg a pillák. A két szűz halom megfeszült, még keményebb lett és csucsuken... igen... érezte... így mondta ezt a Kovács Kató is... megkeményedtek azok az apró, természetes állapotukban szinte láthatatlan, éppen hogy halványvörösben játszadozó érintetlen bimbók.

A két keze sebesen járt a halmok fölött, mint a két gyorsvonata a gyönyörűségek ismeretlen, csodás mezején.

Ilonka összeborzongott és térdei összevacsogtak. A keze egyre követelőzőbb lett, combjai lassan egészen szétremegtek, hirtelen fejét is begugyta a paplan alá, hogy ne lásson, ne halljon semmit, egész testével, lelkével, minden ízével és minden idegével ott legyen a gyönyörű színes, csodálatos, kéjes birodalmában.

A percek multak, peregték, a szomszéd uccában megkondult a toronyóra, mély, erős, bugó hangon és Ilonka gyűrött arca, borzas feje és karikás szeme ijedten, tépetten, fáradtan bukott elő a paplan alól.

Az órát nézte ijedten.

Szerencsére nem késelt el, csak egy félóra volt.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

A L E V É L

— Győry Endre eredeti fordítása —

feurnek, hanyagul belévetelte magát az egyikbe és az elegáns kis kocsi rögtön elindult.

Rolf nem habozott.

Rövid, de szinte ugrásszerű léptekkel termett a sarkon, ő is autótaxiba vágta magát és idegesen, izgatottan adta meg a choffeurnak a különös utirányt:

— Látja ott azt a taxit... azt kövesse, bármerre megy...

Azonban annak úgy látszik nem volt olyan szokatlan a dolog, mert hanyag egykedvűséggel indította meg a motort és nemsokára elmaradhatatlan árnyéka volt a másíknak.

A keleti városrész felé mentek, lassankint elhagyták a nyüzsgő körutakat, mint kisebb és csendesebb uccák következtek, ahova csak mint távoli, fojtott ézengés hatolt el a nagyváros zajos lár-mája. Az első autó most befordult egy kis ucca sarkán és mikor a második utánafordult, látta, hogy benn az uccában egy egyemeletes, csinos, elegáns magánház előtt állt meg.

Rolf intett, hogy szintén álljanak meg, de csak akkor szállt le, amikor látta, hogy Elli leugrik az autójáról, benyit a házba, eltűnik a kapu mögött és autója elindul, fordul, visszarobog a belváros felé.

Egy párszor elsétált a ház előtt. Főlnézett a lefüggönyözött ablakon. Ajkát harapdálta és vad ke-serűség öntötte el: Elli most bizonyára fenn van a szeretőjénél, megcsalja őt... Föl szeretett volna rohanni, ütni, zuzni, törni, ölni... de csak lassan, nyugodtan, hidegen nyitott be a kapun. Bezörgött a házmesterhez.

— Lesz szíves nekem íróeszközöket adni, szeretnék valakinek itt a házban egy levelet írni, amit majd föl fog vinni...

— Oh kérem, csak tessék... ide az asztalhoz, igen...

Tollat, tintát, egy iv papirost tett eléje.

— Köszönöm...

Rolf kezébe vette a tollat, mintha összeremegett volna, amikor bemártotta a tintába, de keményebbre markolta és írni kezdett. Gyorsan, fűrgén teremtek meg a sorok ujjai alatt, azután anélkül, hogy még egyszer elolvasta volna, átadta a házmesternek.

— Na tessék, vigye föl...

— Kinek lesz kérem?

— Elli Reinhardt asszonynak!

Elli gyorsan összevonta meztelen keblén, amelynek hófehér márványmezejéből két csodásan kifaragott, vérvörös ormokkal világító gömbölyű kup ágaskodott kifelé, a könnyű selyempijamát.

— Miért jöttél ilyen korán?...

Rolf, a férje mozdulatlanul állt az ajtóban és felesége karcsu, kíváncsi természetén siklottak végig szemei.

— Hogy miért jöttem haza? Egy pár szál rózsát hoztam Neked. Fehér rózsákat, mint ma egy éve... Vagy talán elfelejtetted, hogy ma van házasságunk évfordulója?

Az asszony hideg, büszke mosollyal temette csodálatos fejét a rózsák közé, égő, koromfekete szemei izzó gyűlölettel villogtak elő a hófehér szirmok illatos lugasából.

— Nem, nem felejtettem el, hogy is felejtettem volna el, hogy már egy éve rabszolganő vagyok, eladtam testem-lelkem, brutálisan és önzően a hatalmadban tartasz...

A férfi mintha előre rá akart volna ugrani a budoár küszöbéről, de uralkodott magán, csak szemében ébredtek életre vad, erőszakos és mégis színes és szerelmes lángok. Lassan előbbre jött. Ott állt az asszony mellett. Látta teste kéjes, kigyózó vonaglását, illat csapott föl feléje, buja, kábító, mámoros illat. Lehajolt és megfogta az asszony puha, forró csuklóját.

— Elli... kérlek... legalább a mai napot ad nekem...

Az asszony karcsu vállalai megremegettek. Nevetett. Nevetése bugyborékoló volt. Csodálatos hang. Mint egy messzi hárfajáték. Csilingelő csengők, amiket az északi szél hoz keleti mesék országából.

— Hogy kérhet egy férfi szerelmet?... Tudod, azért mentem hozzád, mert a szüleim úgy akarták. A tiéd vagyok, tessék, bármely pillanatban — de, hogy szeresselek, hogy szerelmes legyek beléd — azt nem lehet kényszeríteni...

A férfi ajkaiba harapott.

— Tudom, ezt mindennap elmondod, de mégis: kérlek, könyörgök, csak egy napot...

Az asszony ellátta magától és

elfordult. Meztelen válla olyan volt, mint a márvány.

— Mást szeretsz?...

Most visszafordult, egy percig farkasszemtel néztek egymással, azután fölemelkedett, hálósobájába küszöbéig ment lassan, csak ott fordult vissza még egyszer.

— És ha igen?...

A férfi egyedül maradt. Mint egy vadállat a kelrecében járt alá s föl. Igaz, hogy Ellit a pénzével vásárolta meg, de szerette ezt az asszonyt, szerelte égő, lángoló, kiolthatatlan nagy szenvedéllyel, vad, kinzó, keserves feltékenységgel. Tekintete a toalettükörre tévedt, ahol előbb az asszony ült. A fehér rózsák oda voltak dobva a kölnivizes üvegek és pouderpamacsok közé, egyik a földön hevert szomorú, csüggedt, széteső szirmokkal. Hallotta, amint benn a másik szobában a szekrény nyílik, selyem susog, az asszony öltözött.

Leroskadt a pamlagra, kezeibe temette két kezét és sokáig ült ott úgy némán, mozdulatlanul.

Mintegy félálomban hallotta csak, hogy az asszony kilép a hálósobából, az előszobában még valamit mond a szobaleánynak, azután elhaltak léptei, amelyek a férfinak a szívéig muzsikáltak és hangos robajjal csapódott be mögötte az előszobaaajtó.

Rolf fölugrott. Szemeiben elkerekedett tűz lobogott, kezei ököbe szorultak. Kirohant a budoárból. Az előszobában félénken reszkett meg előtte a szobaleány.

— A kalapomat...

Szinte kicsapta az ajtót, úgy rohant le a lépcsőkön, ki a kapun, az uccára. Aggodalmas, fürkésző tekintettel járta végig a járdákat. Igen, megkapta. Nem késett el. Elli ott ment a tulsó oldalon. Gyönyörű alakja kitűnően érvényesült az uccai ruhában is, ahogy járt, vállalai kéjes, himbálódzó mozdulatokat tettek, lábain, amelyek térdein fölül kilátszottak rövid ruhája alól, megcsillogott a selyemharisnya, egész lénye utólréhetetlen eleganciát és ellenállhatatlan meghódolást sugározott ki. A sarokig ment, egy autótaxiállomásig, ott pár szót veletl oda az egyik chof-

A házmester zavarba jött.

— Itt... itt kérem nem lakik a nagyságos asszony...

— Igaza van, nem lakik itt: de itt van. Ezt éppen olyan jól tudja, mint én, hisz alig tíz perce ment föl itt, ezeken a lépcsőkön.

— De kérem, én igazán...

Dadogva akadozott, de a férfi hidegen félbeszakította.

— Mondja csak, messze van a kerületi rendőrség?...

— Nem kérem, csak itt... de megyek is már...

Ijedten hátrált ki és tétovázva ment föl a lépcsőkön.

A férfi megvárta, amíg becsenget, azután visszasietett az autóhoz. A chauffeur szundikált. Megveregette a vállát.

— Indulunk barátom...

Az megfogta a kormánykereket és gépiesen, álmosan kérdezte:

— Hova lesz?...

— Vissza, haza!...

Öt perc múlva otthon volt. Komoran, szóltanul, leverten csengetett be az előszoba ajtaján. A szobaleány örömmel fogadta.

— Jó, hogy tetszik jönni, éppen keresik a nagyságos urat...

— Ki keres?

— Telefonon...

Besietett a szobába és fölemelte a kagylót. Kelletlenül, bosszankodva beszélt:

— Halló... igen, Rolf Reinhardt...

Idegesen várta a választ, azután hirtelen megremegett, egészen előrehajolt és tágranyílt szemekkel kiáltott föl:

— Te... te vagy az Elli?!

— Igen, én vagyok. Okvetlen beszélnem kell veled, most, rögtön, várj meg, öt perc múlva otthon vagyok...

Lecsapta a kagylót, a telefon elnémult, nagy csend támadt, csak öt perc múlva berregett föl újra a csengő élesen, türelmetlenül: az előszoba csengője. Valaki érkezett és futva jött a szoba felé, rántotta ki az ajtót.

Elli rohant be, kezében egy levéllel és odarogyott a pamlagra, a férfi mellé:

— Rolf, Rolf, köszönöm neked, köszönöm...

A férfi ajkai összerándultak, szeme elborult és a hangja reszketett.

— Nincs mit... — kezébe vette a levelet és lassan szíjjeltépte — nincs mit. Én is így látom jónak. Elvállunk, visszadom a szabad-

ságodat, menj és kövesd a szíved utját...

Az asszony válla ott vonaglott mellette, pompás teste lázas lihegésben kuszolt feléje és két puha karja átölelte a testét.

— Rolf, valamit el kell mesélnem neked...

A férfi lefejtette magáról az izzó karokat.

— Mindent tudok. Megcsalsz...

— Oh nem, nem igaz... hallgass, hallgass meg...

Arca kipirult és szemeiben őszinte könnyek ragyogtak.

— Hallgass meg Rolf, szerelke, örültem, végtelenül, szerelke, ne dobj el, ne taszíts el magadtól... csak azért gyűlöltelek, mert megvásároltál engem magadnak, anélkül, hogy megkérdeztél volna és erőszakkal akartál magadévá tenni, de szerelke, nagyon, végtelenül szerelke...

— Igen és ma fönn voltál egy idegen férfi lakásán!...

— Voltam, igen, nemcsak ma, hanem sokszor, de...

— De?!

— De hidd el, esküszöm: semmi sem történt... csak udvarolt és hízelt nekem, nem venni akart, de meg akart hódítani, ez volt az előnye fölöttem...

— És nem nyult hozzád soha?

— Még csak meg sem csókolt!

A férfi nevetett. Keserűen és gunyosan nevetett föl.

— Nem, Rolf, nem szabad nevetned, hallgass meg mindent...

Hiszen tudom jól, hogy nem lehet csak úgy veszélytelenül legénylakásokra járogatni, tudtam, eljön a nap, amikor ő lesz a győztes... és egyre halogattam, majd, majd... de ma, ma elhatároztam, hogy megcsallak... először... ő úgy látszik észrevette, hogy ma hozzáférhetőbb, megingathatóbb vagyok mint máskor, mert régóta a leghevesebb ostrom alá fogott, leültetett a pamlagra, megcsókolta a kezeimet, lefogta a karomat, fölém hajolt és lázas lihegéssel sugott a fülembe ezer szerelmes, forró vallomást... amikor... amikor hirtelen csengettek az ajtón. Boszusan emelkedett föl, hallottam, amint az előszobában a házmesterrel beszél, azután jött és átadta a leveledet... elolvastam... fölugrottam, megigazítottam hirtelen a hajam, fölkaptam a kabátomat. Dühöngött. Mi van abban a levélben? Eldugtam. Megfogta a csuklómát és a levél után nyult a ruhámba. Ebben a pillanatban szabadon ma-

radt kezem ökölbe szorult és teljes örömből az arcába vágtam. Megtántorodott, szemeihez kapott és rögtön elengedett. Az ajtóhoz ugrottam, kiszaki ottam, leszaladtam a lépcsőkön és rohantam, jöttem: hozzád... mert ez a levél jogot ad nekem ahhoz, hogy asszonyod, igazi, egyentánu asszonyod legyek... eltaszítottál magadtól s most én jövök kérni, könyörögni: ne hagyj egyedül, végy vissza magadhoz Rolf... mert...

Lecsuklott melléje, szemeiben gyémántos ragyogással csillogtak a könnycseppek, gömbölyű keble lihegve emelkedett crépe de chine ruhája alatt teste úgy csavarodott a férfi lábai köré, mint egy tarka, karcsu, fejedelmi kigyó és vérvörös ajkai közül, a hófehér fogak büszke, bezárt bástyái közül ünnepi, zászlós, ujjongó menetben törték elő a harangozó szavak:

— ...mert szerelke... szerelke...

A férfi lehajolt hozzá és magához emelte a pamlagra. Testük összeforrt, vállaik egymásba szántottak és ajkuk hosszú csókban találkozott.

Az elszakított levél hófehér darabjai ott heverték szanaszét, körül, mintha illatos, pompázó, hófehér rózsák hulló szirmai lepétek volna el, szórták volna körül őket...

Képtelenség.

Kohn Samu elkeseredve panaszkodik a feleségére.

— Na és mit szólt, hogy ma hajnalba kerültél haza.

— Oh, hát te azt hiszed, van nekem két órai szabad időm most, hogy azt elbeszéljem?

Hiuság.

Szörnyű szerelmi ostrom hevében így szól a bájos Valéria barátjához.

— Legalább addig várjon Péterkém, amíg más harisnyakötőt veszek. A kék t. i. nem jól áll jelenleg az arcomhoz.

A titkos csók.

Hölgy: Ön volt az, aki engem tegnap este megcsókolt?

Ur: Ugy? Hát ön volt az, akit tegnap este megcsókoltam?

LUCIE SZERETŐJE

— Eredeti francia fordítás. —

Vannak asszonyok, akik nem adnak semmit önmagukra. Testük szer-
tartásosan feszes, lábuk befelé nőtt,
hüvelyküket tenyerük közepén szo-
rongatják, orruk tragikus és a szájuk
olyan keskeny, mint a becsületrend
szallagja.

Lucie duzzadt, barátságos teremtés,
olyan nedvdus és puha, hogy min-
den pillanatban úgy érzi az ember,
mintha szeretkeznék vele. Ha felelnie
kell, széttárja combjait. És mégsem
lehet belőle egy szót sem kivasalni.
Zárkózottabb a fiatal lányoknál, zár-
kózottabb a papoknál. A hivatásos ti-
toktartás! Lakat alatt tartja az álma-
it. Még senkiségi gyűjtött bizonyíté-
kokat ellene, még egy kicsi magot
sem, melyből bizonyíték támadhat.
Hazudik, ha kell. Amikor nem akar
beszélni, olyan csikorgó hangokat
présel ki magából, mint a csigahen-
ger. Nem árulta el soha senki, sem
a posta, sem egy elcsapott szoba-
lány, sem egy kebelbarátnő. Nem
bágyad el sem könnyektől, sem a
holdvilágtól s leköti testi vágyait.
Magányosan és szerényen él a vá-
ros határában egy házban, melyben
hagymaszag terjeng, egy szalón, pa-
pucszerű gyöngyházvázákkal a fa-
lakon. Valami tüdőszéreg van, ami
megfogja őt. Kis francia munkás-
nő, egyszerű, szerény és szigorú.
Uzsonnaker a csészéje fölött töri el
a süteményt. Bucsuzáskor jó mula-
tást kíván.

Én, aki szinte vonzom magamhoz
a vallomásokat — noha semmi más-
sal nem rendelkezem e célra, mint
két hosszú füllel, — aki a korral
szinte a vallomások muzeuma let-
tem. Lucie-ből egy hangot sem tudok
kicsalni. Csak ezek a nyílt arcok,
ezek a formálható testek nem adják
meg magukat soha, az asszony a
puhaság diadala. Egy napon mégis
olyan közel tartom magamhoz, hogy
védekezés közben kénytelen volt be-
vallani nekem, milyen magasztos ér-
zéssel tölti el hűsége.

— De kihez akar hű maradni?
Miért nem beszél nekem soha róla?

— Mert nem tudok róla semmit.
Véletlenül találkoztam vele az uccán.
Ő a született nagy ur. Minden per-
cen várom. Tiszta selyemből vannak
az ingei. Nem szeretkezik kalappal
a fején. Mosható keztyűt hord. Nem
dohányzik az ágyban. Sápadt, mint
a gazdagok. Valahányszor itt van,

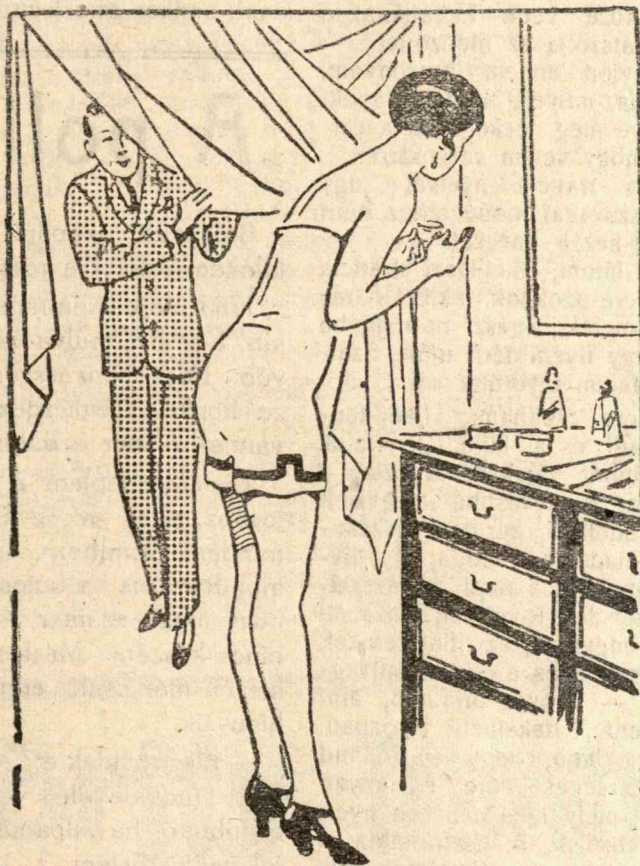
mindig tiszta asztalkendőket kíván.
Azt mondja nekem, nem vagyok
már szegény: el szeretném hinni
neki, de olyan soká voltam kegyet-
lentül szegény, hogy örökre az ma-
radok; ha megbetegszem, ösztön-
sen kórházba megyek. Megesik oly-
kor, hogy hónapokig nem jön. Le-
gyen meg az akarata, amikor jön,
mindig az övé vagyok...

— Miért adta oda magát neki?

— Miért? Olyan hatalmas erővel
kívánt, hogy kimerültem az ellenál-
lásban. Bármit is mond az ember,
mindenre talál választ.

— És aztán?

— Ez minden. Néha eldalolom:
„Csak kinek szeretője van, élhet
holtáig boldogan.“ Esküvel fogad-
tuk, hogy teljesen egymáséi leszünk.
Csak egyet tudok biztosan, hogy
nincs és nem is lesz más nő az
életében, aki olyan gyönyöröket ka-
pott, adott az életében, mint én.
Igen, boldog vagyok. Az ösztönöm
nem csal meg soha. Szeret nemcsak
testileg, de a lelkemet is szereti...

Színházi öltözőben.

Művésznő (a rendezőhöz): Ha a diri felemeli a
gázsimat, akkor fellépek így, ha nem, akkor ma-
gamra veszem a pongyolámat...

A TITOKZATOS NŐ

— Eredeti francia fordítás. —

Dániel egy kis keresztutcán haladt végig, melyben nyomdászág és friss újsághírek illata terjengett s befutott a fénytengerbe. Emlékeztének árkából felmerült a hajdani Páris képe. A szerkesztőségéből jött, hogy megvacsorázzon. Ahogy az Olimpia elé ért, egy meglehetősen jól táplált hölgy haladt el mellette, aki visszafordult Dániel felé, anélkül, hogy sikerült volna feltámasztani benne többnyire kevéssé féken tartott inyenységét. Meglehetősen pirosposzsgás arca nem telt rá mélyebb benyomást. Csakhamar elfelejtette. De ahogy Champs-Élysére jutott, a titokzatos nő ismét melléje szegődött. Két ujjá közé vette kabátjának a szélét és játszott a üldözöttet:

— Hagyjon engem asszonyom. Hiszen látja, milyen jámbor vagyok.
— Tegye meg nekem azt a szívesiséget, hogy velem vacsorázzik.

Törte a francia nyelvet; úgy hordta a szavakat mondatához, mint a házépítéshez a köveket.

— Ugy látom, ön igazi francia férfi, testvére azoknak, akiket darabokból ismerek; egész nap hiába futottam egy ilyen férfi után. Szállodában lakom. Gyerünk hát.

A vacsora csakhamar likőr tengerbe fulladt és a különféle italok arany és bíbor tájakká változtak a gyomorban. A kevésbé megviselt Dániel gondolatai kezdtek összekuszálódni. Madame Fredda, így hívták, megmutatta a napi bevásárlásait, a Rue de Rivoliban szerzett hamis gyöngyöket, az illatszereket, kavics cukrokat és a csintalan üveg-utánczátok — szóval mindent, ami csak idegent érdekelheti Párisban. Dániel úgy látta, hogy a holland nőnek egészséges bőre és olyan keble van, mely igen nehezen nyeri vissza józanságát. A csatornákra, a hullámzó rétekre, a szélmalomok csúcsos tetőire és vizgátokra kellett gondolnia s képzeletében megjelen-tek Hals Franks tulipántos orru lovagjai. Az asztal alatt a lábak nagy érzelmei szomszúságról beszéltek. Dániel hagyta beszélni őket. Társnője biborvörös lett: hatalmas virág, melyet ajánlatos sietve kivirágoztatni.

A nő tovább így beszélt:

— 1988 óta nem voltam Franciaországban. Holnap hazautazom. Tul sok érdek köt hazámhoz. Özvegy létemre az életem, mintha — gyűj-

teményem, üvegházam és keleti fekvésű kastélyom között fekszik. Nem jövök többé ide, noha Páris egy nevezetesen és igen élénken benépesített város. Ime az egyetlen es-tém, melyet itt tölthetek. Azért kö-zelítem meg önt, uram, mert meg szeretném tudni, milyen a szer-tem, ha egy franciával üzőm. A franciák nálunk rendkívüli rafináltság hírében állnak. A szobám száma 221. Pin-cér fizetek.

Dániel, akit a fáradtság és a jó-tétemények valósággal lesújtottak, alig tudta féken tartani dühét. De egy olyan nemzedékhez tartozott, amelyik sohasem tudott nemet mon-dani, amikor szerelemről volt szó...

A politur

Boldogult ükapám naplójában találtam ezeket a részleteket:

1765 május hónapnak 10-ik nap-ján. Egy hét múlva lesz az eskü-vőm. Édes menyasszonyom, a drá-ga Ilonka megkérdezte: készen vannak e már a butorok?

Tüstént elléptem a butoraszta-loshoz, ahol az ágyakat kivéve, mindent rendben találtam, de mondtam is a butorasztalosnak, hogy maga számár, éppen az ágy nincs készen. Meglesz, mondta, hiszen már csak éppen a politur hiányzik.

— Elég rövidek-e? — kérdeztem, mert tudvalevőleg akkor esik a legjobban, ha talpamat az ágynak jól nekivethetem. T. i. az alvás.

1765 május hónapnak 23-ik napján. Most jöttem haza az asz-talostól. A pimasz még mindég nem készült el, pedig már holnap egybekelünk. És tessék elképzelni egybekelést ágy nélkül.

Az ágyak lábfelöli részén hiány-zik már csak a politur, de meges-küdött, hogy ha lehetséges, holnap-ig elkészíti, ha pedig az lehetet-len lenne, úgy szállítja az ágyakat

a láb felöli rész politurja nélkül és pár hét múlva eljön bepoliturozni.

Mondtam neki, hogy jó, jó, és ő ismét erősködött, hogy még ma elkészíti, ha lehet.

1765. május 31-ik napján. A bu-torasztalos üzent, hogy el akar jönni.

Azt írtam neki, hogy még nem lehet, még várjon.

1765. június 15. napján. A bu-torasztalos eljött.

Mondtam neki, hogy az ágyak nagyon jók, nagyon jó rövidek, csak most már lásson neki és politurozza be a lábfelöli részt.

Megnézte, csóválta a fejét és ki-jelentelte: ezen bizony nincsen politur. Azulán nagyot nevelt a pimasz és azt mondta, hogy pedig iszen be volt az is politurozva.

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

Számonkénti olvasó, (Luduş). Levelét kaptuk, de nem tudjuk melyik cikkünkre vonatkozik megjegyzése, azért nem is tudunk arra válaszolni. Kérjük világosabban írni, nagyon szívesen foglalkozunk a dolggal.

„Juan Talyor“, Kovacika. Beküldött verse nagyon kezdetleges, nem merjük az írásra biztatni. Ez után ítélve a novellák sem lehetnek olyanok, hogy azokkal nyilvánosság előtt szerepelhessen.

Katonáéknál.

— Melyik a legnehezebb fegyverem?

— A gyalogság.

— Dehogy. A tüzérség.

— Miért?

— Na hallja, amíg az belőve magát...

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrics kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

A mélység felé

c. regényünk eddig megjelent folytatásainak rövid összefoglalása :

Ranicher Lenke, egy vidéki földbirtokos lánya, akit modern életfelfogása a kis városban ferde helyzetben világít meg, Budapestre költözik, ahol édes apja havi támogatása mellett zeneakadémiára iratkozik be. Érzékeny bucsut vesz Ferenczi Ernő gyakorló orvostól, aki fiatal szíves teljes melegével szereti Lenkét és az a terve, hogy később feleségül veszi. Ernő nem bírja Lenkét tervéről lebeszélni és a fiatal 18 éves lány elhagyja a csendes szülői házat. Pesten Lenke egy penzióban lakik, ahol megismerkedik Balog Olga színésznővel, aki egy Szeghő Béla nevezetű festő barátja. A festőnek megtetszik a fiatal és szép természetű Lenke és addig forgolódik körülötte, amíg Lenkének feltűnik a dolog és ő is mind melegebb és melegebb érzelmeket fűz Szeghőhöz. Lenkének ugyan jobban tetszik Szeghő egyik barátja Veress Barna, jó nevű újságíró, de mégis Szeghő az, aki Lenkének jelent valamit. A későbbi időben kirándulást terveznek a Balatonra, ahol Lenke megadja magát sorsának és Szeghővel tölti az éjszakát, míg Olga Sárossy nevezetű színésszel csalsa meg régi barátját. A kirándulás közben mutatják be Lenkét Földes Arthur dús gazdag pesti bankárnak, aki Lenke későbbi életében még sok szerepet játszik. Lenke a későbbi időben Szeghőhöz költözködik, de, hogy függetlenségét megővja, a lakásért házbért fizet, amit Szeghő nevetve elfogad. Sok szép és szerelmes nap következik, Lenke boldog, de egy nap rájön arra, hogy az imádott férfi, Szeghő megcsalja. Közben Lenke többször találkozik Veress Barnával, akivel mindig szívesen eltudott diskurálni, de panaszkodni szégyel előtte. Ősz van, Lenke fáradtan és szomorúan megy haza Szeghőhöz, s mikor belép a házba, idegen hangokat hall. Akaratlanul is a műterem függönye előtt megy el, ahonnét éles női kacagás tör elő. Lenke tisztában volt azzal, hogy Szeghő Béla megcsalja és nagy lelki megerőltetés árán bírja csak magát elhatározni, hogy a szeretett férfit szó nélkül otthagyja. Vissza akar menni a penzióba, ahol eleinte is lakott, de ott nem kap szobát. Szállodába megy, de tekintve a magas árakat, úgy határoz, hogy privát lakás után néz, ahol mint albérlő meghúzódhatik. Közben Lenkét édes apja kitagadja, mert fülébe jutott leánya viselkedése és megvonja tőle a havonta küldött pénzösszeget. Lenke nagy nyomorban él, hónapos szobáját is alig tudja fizetni, de önérzele nem engedi, hogy szerelem nélkül testét áruba bocsássa, bár csak egy szavába kerülne, hogy Földesnek írjon. Meglevő pénzét apróhirdetésekre költi, állást keres, de fáradsága kevés eredménnyel kecsegtet.

Fratii Györffy Testvérek

műbutorasztalosok

TIMISOARA II. RÉKÁSI UT 4. SZÁM

Kész butorok: háló, ebédlő, leány- és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

32 ÉVES ELVÁLT asszony vagyok, szeretem az életet és keresem egy hasonlókorú gazdag nő ismeret-ségét, aki szerelemben hypermodern érzésű.

Leveleket „Görög tűz” jeligével a lap kiadóhivatala továbbítja.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak

Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

Vizumokat és más meg bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéző PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Asszonyok kincse!

Az általános közkezdveltségnek örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-féle „Szakácskönyv” harmadik bővített kiadása új átdolgozásban, 800 kipróbált recepttel és igen sok illusztrációval most jelent meg. E „Szakácskönyv” minden háztartásban nélkülözhetetlen. Fialat házi-asszonyok, gazdasszonyok és szakácsnők helyes utmulatója ez a könyv a konyhaművészet minden ágában. Tartalmazza a levesek, sülték, főzelékek, tészták, krémek, fagyaltok és minden ételneműek gazdaságos, kitűnő és könnyű elkészítési módját. Zöldségfélék, befőttek eltartási és befőzési módját is. Kapható minden könyvkereskedésben és Tordán a kiadónál: Füssy József könyvkereskedésében.

Majthényi Károly

vizvezeték, villany- és csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vizvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házi telefon és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

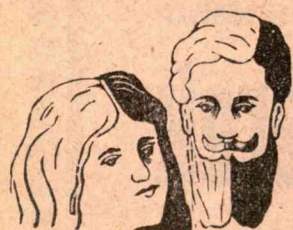
TODOROV

női és férfi fodrász, Timișoara
Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajnunkák, HENNE-féle hajfestés, modern onduláció, manikűr

Piperecikkek és illatszerek órási váltószékben.

45—46 éves intelligens öreg urnak a tél folyamán szívesen lenne szórakoztató barátnője 28 éves elvált asszony. Leveleket „Téli kurzus” jeligére a lap kiadóhivatala továbbítja.

Haját, szakállát

„Glóriával”

a hajfestékek királynőjével fesse. Rögtön fest barnára és feketére. Garántáltan tartós és ártalmatlan. Egy doboz hajfestéket utasítással és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkekkel együtt **csak 345 leleiért** franko utánvétellel küldök.

A mellékelt 9 darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két hajfestő kefe. 4.) Egy hajfestő festő. 5.) Egy drb. Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy üveg folyékony Brillantin a festett hajnak. 8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás hajápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

Beretva- apparátus

finoman ezüstözve, nikkell etuiben, belül bársonyozva és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkekkel együtt

csak 165 leleiért küldök franko utánvétellel; és pedig még: 1. Egy borotválkozó ecset. 2. Egy borotválkozó rud-szappant — 3. Egy nikkellezett borotválkozó csésze. 4. Egy borotválkozó penge. 5. Egy timsó. 6. Egy vérelállító stiftet. 7. Egy parfümrozott puder. 8. Egy üveg L'origan Kölniviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérseget

bármely testrészében könnyen és diétazavarás nélkül távolíthatja el a „Doppelroler”-rel való ötperces naponkénti reggeli és esti önmassageval. Egy apparátus és még 9 drb. szükséges és hasznos piperecikkekkel együtt **csak 590 lei**, küldöm franko után-

vét mellett a következőket még: 1. Egy finom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli arckrém. 5. Egy finom puder. 6. Egy L'origan Kölniviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolásról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.